

Semmi, semmi. Csak a csend táncolt a kicsi tó habjain pajzánúl, enyelegve.

Sztan arcán ott vergődött a fájdalom. Komoran, tompán bámúlt maga elé, majd heves mozdulattal arcára nyomta a kendőt és sírt és a kendő résein, foszlányain keresztül bevigyorgott a semmi, a csend.

Egy nő közeledett a tópart bokrai között. Sztan levette arcáról a kendőt és odanézett.

Milica anyja volt.

— Apád megölte a férjemet — kiáltotta, amint odaért.

Te megölted a leányomat. Légy átkozott!

És elfutott a házhoz vezető keskeny úton.

Sztan Milica halála után búskomor lett. Minden nap odaterelte nyáját a tóhoz és egy kölapon ülve bámúlt a tó habjai közé. Sokszor vele lehetett látni a krasovici szürke sziklák öreg pásztorát, Milost és Sztan pengette a guzlicáján azt a dalt, mellyel annyiszor csalta ki a kis zöld kerítéshez a szép Milicát:

„Jőjj ki hozzám kedvesem,

Dalolj, dalolj nekem.

Méláz a hold, a csendes éj

Szerelemről beszél.“

Ajtómon halkan kopog a vágy.

Csendes őszi estén ülök magamban

Bús egyedül.

Fülembe tompán, fekete jajjal a csend

Szava csendül.

Ajtómon halkan kopog a vágy . . . !

Riadva, félve odatekintek,

Lassan az ajtó csak kitarúl.

Rengő ruhában jön felém lassan,

Feslő mosolyban himnusza harsan

A vágnak. A két szeme üdvöt árul.

Jön felém. Itt van. Karja kitarúl,

Selymesen fonja lelkemet át.

Szép szavú szókat zsong a fülembe,

S lelkem a néma, szívem a tiszta

Mohón felissza minden szavát

Szívembe zsongnak, komoran bongnak

Szürke zenék.

Fekete fátyol száll a szobámra.

Fekete ködbe borúl a lámpa

S hallom a néma csendben a lélek

Tompa nesztét.

Gád György.